

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Min elskte Viv ... (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Min elskte Viv ... (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 233.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid83504/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Du var henrivende paa Børneballet ...

Du var henrivende paa Børneballet
Og endnu meer med myrtevundne Lokker
Tilbederne tog stedse til i Tallet,
Som Sommerfuglene om Liliens Klokker.

Nu til en Digters Viv og Elskerinde,
Med sky Nysgjærrighed, som til en Muse,
Man løfter Øiet op – det Væld at finde,
Der kan poetisk lædske og beruse.

Dog det, som henrev, var bestandig: Qvinden,
Den blonde, kydske, sværmeriske Ynde,
Med Kløft i Hagen, Smilehul i Kinden,
Der før som nu fik Adam til at synde.

Og en af dem, der maa sin Lykke prise,
At have kjendt Din Kraft, Din Blomsterfylde,
Har skrevet disse Linier, før at vise,
Hvordan Du kan fortunle og fortrylle.

Min elskte Viv ...

Den 19de om Morgen.

Min elskte Viv! mit Kiv! mit Liv og yndige Tidfordriv! Et Ord,
kun dette, har jeg endnu at berette: paa Torsdag Kl. 10, da oines vi;
da speider fra den fynske Strand Din Mand efter den dampende
Snekke, paa hvis Dække staaer en aldrende Qvinde, men en ung
Elskerinde, der har ham i Sinde, og som ved Hjulenes drivende
Fart, henover Beltets Vande, snart, agter at lande, ile, med Varme, i
de aabne Arme, som vente herhjemme, hvor Børnene smile, og
hvor en kjærlig Stemme hvidsker: Du Søde, Hulde og Varme! Gud
være lovet, jeg har Dig igjen, min Ven, mit Hjertes Fortrolige, her i
det rolige, stille Kammer, hvor mine Kys, med sine Flammer, som i

Ungdoms Dage, skal purpurfarve Din Kind, Din Skulder, Din Ha-
ge, hvor jeg i Glædesrusen over at have Dig tro og kjærlig tilbage
– uden Arrighed, uden Karrighed – herlig og sund, med Rosen-
mund, med skinnende Tænder, med de kjærtegnende, ærlige
Hænder, med det gamle Hjerte, som jeg femogtyve Aar kjender og
elsker og ærer som *mit*; Dit Hjerte føler jeg atter banke ved *mit*,
Din Tanke, uskyldig og reen, atter blandes med *min* – o Levvel, ind-
til Gjensynets Stund! Jeg kysser kun, nu til et par Dages Afsked,
Din Mund, og underskriver mig i fuldeste, sødeste Forstand:

Din Mand.

Hilsen til Alle! især til Emilie!